

„Nikjer, prijatelj. Jazbec nima svoje pameti. Ali si nisi pravkar sam želel oslovske glave in prašičje pameti!“

„Resnično! Prav odvadili smo se misliti s svojimi možgani. Kar v kot pojdem in se stisnem, pa pozabim glad.“

Starejši se mu nasmehne in pristavi: „In s tem se tudi rešiš skrbi za pregnjani svoj rod.“

Medved in lisica.

Spisal Fran Ločniškar.

ila je huda zima. Zveri so se potikale po gozdih in gledale, kje bi se dobilo kaj plena. Medved-godrnjač se je že toliko časa postil, da bi bil kmalu pozabil jesti. V največji stiski se napoti k lisici in jo prosi pomoči.

„Ljuba tetka,“ ji reče, „ti si prebrisana in pametna, da te že ljudje občudujejo. Po bistroumnosti prekašaj še nas, medvede, nikakor pa ne po moči. Vem, da se tudi tebi sedaj godi slabo, zato mislim, da bi bilo dobro, če bi stopila midva v zvezo. Lahko bi naredila kaj takega, kar posamezniku ni mogoče. Ti imaš razum, jaz pa moč, da se postavim v bran, če bi nama pretila nevarnost. Izmisli se torej, kako bi prišla v tem hudem času do živeža!“

Lisica ne premišlja dolgo. Veli mu, naj gre z njo. Prideta do velike kmetiške hiše, kjer so se ljudje ravno spravljali spat. Lisica reče medvedu:

„V tej hiši imajo mnogo kokoši. Jaz se splazim pod streho, kjer spe, ti pa čakaj pred hlevom, da me braniš, če bi mi pretila nevarnost. Klala bom kokoši in jih tudi tebi metala, da jih boš obiral.“

Medved je bil s tem prav zadovoljen. Vstopi se pred hlev, lisica pa smukne v podstrešje.

Davila je, da je bilo groza. Obrala je najboljše meso, kosti in druge ostanke pa je vrgla pred hlev medvedu. Temu gole kosti niso bile nič kaj všeč in začel je glasno godrnjati. To godrnjanje je čul gospodar, ki je zbudil družino in zapovedal, naj se vsi dobro oborože.

Hipoma se odpro vežna vrata, in cela kopica ljudi prihruje nad kosmatinca. Dasiravno je bila temna noč, je vendar medved marsikatero dobil po hrbtu. Slednjič se jim je vendar izmuzal v temo in ves pobit zbežal v gozd.

Lisica, ki je odnesla popolnoma zdrave pete in poleg tega še napolnjen želodec, je smehljaje se pritekla za medvedom in mu rekla: „Moč imaš, moč! Ampak tvoja in moja pamet ne gresta skupaj! Zato je najboljša, če razdereva zvezo.“

Medvedu je bilo to všeč, ker mu je bilo dovolj, da je enkrat prodajal svojo kožo za lisičino.

Dober zaveznik.

Spisal *Sorin*.

kozi okno svoje sobice vidim večkrat sosedovega psa Kastorja, kako mirno sedi poleg mačke Bele in se greje z njo na solncu. Celo umakne se ji, kadar je ona le presitna in hoče imeti več solnca. Kaj lepo je videti dve tako sovražni si živali sedeti skupaj.

Njuno prijateljstvo pa ni samo navidezno. To se vidi pri skledi. Jesta namreč oba iz iste posode. Pravila mi je gospodinja, da se ne pritakne mačka prej jedi, dokler ne pride pes in tudi ta ne, če ni še mačke zraven. To velja zlasti opoldne in zvečer. Kadar prideta oba, tedaj molče in brez sovraštva pojesta, kar imata v skledi. Navajena sta tako od mladih nog in kar sta se navadila, to jima je ostalo ter premagalo celo njiju naravo.

Nekega dne vidim, kako je tuj pes podil po vrtu mačko Belo. Kmalu bi jo bil že ujel, toda mačka se zaletel v plot in hoče splezati črezenj. To se ji je pa ponesrečilo in padla je nazaj ravno pred psa. Pričel se je boj. Mačka nagrbanči hrbet in piha proti psu. Pes pa laja in se zaletuje vanjo. Huda je že predla Beli, ker je bil pes močan in razjarjen.

Kar prileti zraven Kastor in se zažene v tujega psa, ki se takoj umiri. Prav pokorno leže pred Kastorja, ki je bil še močnejši kot on, ter čaka, kaj bo. Pa Kastor mu ni hotel nič hudega, samo vohal ga je ter ga enkrat potipal s tacco.

Mačka pa je med tem časom odnesla pete v varno zavetje.

Spomnil sem se na prijateljstvo med ljudmi, ki ga goje celo po naravi sovražne si živali. Kolikokrat pač osramoti žival človeka, ki se prepira s svojim bližnjim in mu ne pomaga, kadar bi mu lahko.

